

Název: Po Spáčově pádu (*After Sleeper's fall*)

Věkové omezení: M (16+) – násilí, jazyk

Kategorie: Akce/Dobrodružný/Romantické

Prohlášení: Bohužel nevlastním nic z Angel of Darkness nebo Tomb Raideru. Kdybych vlastnila, Legenda by nikdy neexistovala a pokud ano, Alistarova hlava by brzy skončila jako trofej vedle hlavy T-Rexe, Winston by byl zmražen v lednici, kam koneckonců patří a Lara z Legendy by byla zabita a umučena kvůli jejímu „mami, tati“ ufnukanému chování. Sakra. Bojte se hněvu Legend-nepřítelkyně! (Ehm, tady už radši přestanu) Každopádně ale vlastním svoje OC, což jsou konkrétně Anne Carter, Gherea, Jonathan Myers a ten zbytek, co najdete ve fikci...

Popisek: Odvíjí se přímo od momentu, kde skončil Angel of Darkness. Kurtis se postupně dostává ze svého zranění, co utrpěl v souboji s Boaz, a Lara plánuje návrat do Surrey. Jenže jakmile oba zjistí, že Karel přežil, musí znovu spolupracovat, aby odkryli tajemství Medailonu věčnosti předtím, než poslední žijící Nephilim medailon získá...a použije ho.

Prolog

Podíval se jí přímo do očí, co kdysi měly barvu mořské vody. Z jeho pohledu se nedalo vyčíst nic než to, že si tu stvůru, kterou se Kristina Boaz stala, z hloubi duše hnusil...a kdo by ho znal lépe, uviděl by v jeho očích i záblesk lítosti. Kurtis Trent, nájemný žoldák a poslední zasvěcený řádu Lux Veritatis, nelitoval ve svém životě skoro nikoho a proto byl překvapený, když konečně identifikoval pocit, co zakoušel, když stál nad tou nebohou vědkyní. Jistě, byla mezi jeho nepřáteli už od začátku. Věděl o ní už tehdy, když se rozhodl bojovat ve Válce stínů. Koneckonců, Proto Nephilim a celé Sanatorium byly její výtvary. Ale...

Ale co, ty pitomče? ozval se tichý hlásek v jeho hlavě. *Zastřel ji! Ona by tě neušetřila, je přece -*

Vzdychl a protočil oči. Poslední věc, kterou momentálně potřeboval, byl další zatracený rozhovor se svým vnitřním já, které – ač bylo jeho součástí – mu vždycky přišlo jako cvok. Tahle žena si toho už vytrpěla dost. Koneckonců, pokud se vůbec dostane ze zranění, které jí způsobil, bude mít veliké štěstí. *Sklapni!*

Když viděl, že je až příliš slabá, aby se pohnula, natož aby znovu zaútočila (a byla to vůbec vlastně ženská bytost?), strčil Boran X zpět do pouzdra a otočil se. Teď chtěl hlavně najít Croftovou a pomoci jí se vypořádat s Eckhardtem. Na tu chvíli čekal spoustu let.

Bodnutí.

Stalo se to tak rychle, že se ani nestihl otočit a pohlédnout jí do tváře. Stál v rozlehlé aréně a nevěřícně zíral na bílý hrot žihadla, co mu trčel z břicha. V jasně modrých očích probleskl šok a během vteřiny se dostavila bolest. Tolik bolesti...

Ale i přesto, že projížděla každou žilkou, každou vlasečnicí v jeho těle, cítil mnohem více vzteku než čehokoliv jiného, už jen kvůli tomu otravnému hlasu, který se s jistým zadostiučiněním nemohl ovládnout a poznamenal: *Neříkej, že jsem tě nevaroval.*

Prudce se otočil a snažil se udržet rovnováhu.

Máchl rukou a Chirugai našlo svůj cíl, čepele se stříbrně zableskly a usekly monstru hlavu. A jak spadla na kovovou podlahu s nechutně čvachtavým zvukem, i Kurtisova kolena vzdala boj s gravitací a povolila. Skácel se na zem, roztřesenou rukou tiskl zranění. Na dlani se mu objevila stružka krve, která postupně sílila. Aréna se začala rozmlžovat. Neslyšel nic než své vlastní sípání a tep, který se postupně, ale jistě zpomaloval.

„Tak...tak jsi měl pravdu, ty malej bastarde,“ zašeptal a i když v okolí nebyla živá duše, adresát, jeho vnitřní hlas, ho slyšel velice dobře.

Díky, že to uznáváš. Fakt brzo.

Kurtisovi se koutky mimovolně zkroutily do úšklebku. „Myslel...myslel jsem, že...že se ti vždycky líbily...nebezpečné ženštiny.“

Hm...to záleží na detailech. Abych ti to upřesnil: proti dobrodružně sexy nebezpečnému typu, jako je třeba tvá drahá vykradačka hrobů...proti tomu nic nemám. Ale mám jedno pravidlo: zásadně nenavazuju vztahy s mutanty.

„Ty tvoje předsudky...“ zachroptěl lovec démonů. Už mu postupně dřevěněl jazyk.

Skoro by přísahal, že se ten jeho vnitřní hlas uchechtl. *Jasně, má to svoje výhody. Třeba by ses s ní nemusel dohadovat v případě potomka, po kom ten harant je.*

Z úst mu vyšel úsečný štekavý smích. Docela ho zajímalo, jestli ostatní lidé měli taky v hlavě takového svérázného žvanila. Koneckonců, na nalezení odpovědi bude mít brzy celou věčnost. Poslední zvuk, který slyšel, než ho pohltila temnota, byl výkřik...a výbuch. Naposledy lehce pohnul rty, ze kterých už nevyšel žádný zvuk, jen zasípání. Přesto se ale zformovaly do jména.

„Laro...“